

Неделялка Арнаудова

ИСТОРИИ

по действителни случаи

С КУЧЕ

Началото

Никога не сме искали куче. Имахме няколко котки, но те с привързаността си към дома все повече се привързаха към масата за хранене. Скачаха на нея и в наше присъствие, хапеха ни, когато ги милвахме, когато не го правихме също. Изобщо, в дома ни никога не е имало нормални гадини. Всички са били с особено мнение. По някое време имахме и заек Рамбо. Той обичаше да яде метла и да слуша приказки. Умря от мъка, когато го оставихме в зайчарник при своите.

Първото куче получих за рожден ден.

Позвъни се, а пред вратата чакаше чисто нов доберман. Гледахме си го, нищо че беше натрапен.

След време се наложи да му правим козметични операции: рязане на опашка и уши, но те така и не дойдоха на дневен ред. Надявахме се да го продадем.. Подарихме го.

Това беше поводът да го заведем на преглед. Ветеринарят реши, че е малко слаб и попита с какво го храним. Съпругът ми каза, че яде каквото ядем и ние, а менюто за деня

беше домати с ориз. Докторът се позаинтересува дали кучето обича домати с ориз, на което получи отговор, че не сме го питали. Не знаей какво се случи после, но сме убедени, че са го гледали по-добре. Новите му стопаните бяха по-заможни.

Дълго време след това си живеехме скучно, самотно и без изненади, докато не решихме да заминем за Англия, напук на възрастта, неподходяща за приключения... Случваше се за пръв път, хареса ни и забравихме да си тръгнем.

Бяхме като спуснати с парашут в един малко по-подреден свят. Хората се усмихваха. Започнах да подозирам, че така се раждат. Да им се чудиш на акъла. Тук вали със седмици, няма лято, няма плажове, океанът като си тръгне с прилива, иди го гони, а те се усмихват.

Отгоре на всичко са дружелюбни и си говорят с непознати, моля ви се, за времето, почивките и домашните си любимци.

Те пък живот си живеят. Предполагаме, че повече от тях са кучета, защото котки рядко обикалят навън, освен няколко,

които на път за близкия парк минават през покрива на къщата ни - Томас съседският котарак, който влиза през кучешката врата и се разхожда по етажите и котките с имена: Сирене и Лук. Те живеят на гарата в град Уестбъри. Вероятно са научили разписание-то на влаковете, защото спокойно пресичат по релсите, когато не минават такива.

Кучета можете да видите в обществения транспорт, в паркове и детски площадки, без намордник и каишка, защото са възпитани. Ще ги видите да разхождат стопаните си три пъти на ден, дори и в дъжд.

Можете ли да си представите в „страната на усмивките“, както нарекох Англия, няма улични котки и кучета. Наложил се да платим за нашата. Всъщност, децата (на тридесет и тридесет и пет години) я купиха докато бяхме на почивка. Сега разбирате защо се опитвам да откажа изненадите...

Част 1

Бристолски период

ГЛАВА 1

Запознайте се с Кейси

Тя е едно необикновено английско куче, в обикновеното ни българско семейство. Тя е лабрадор и интелигентността ѝ идва отвътре. Може да мисли (обикновено глупости), да чете и пише. Дори за малко ходи на училище. Материалът за пет години го научи за пет месеца, положи изпити, взема си диплом, но се влюби неподходящо в Джак Ръсела от съседния клас. Той беше хиперактивен, а тя хипермързелива. Той правеше пет обиколки на парка, а тя след първата лениво го чакаше на старта. Скоро това надбягване ѝ омръзна и нашата си остана в къщи, в нейната лява половина на двора, защото беше научила най-важния урок, че всеки човек трябва да си тежи на мястото.

Освен официалното си име Кейси има още няколко, които се наложиха от само себе си. Като я гледам сега, трудно мога

да си представя какъв фъстък беше като се запознахме.

Приличаше на плюшена играчка, която ръмжи и се клатушка като навита с пружина, а щом кихнеше, се стряскаше, плачеше и получаваше нервен срив.

Голяма комбинация от малка, страхлива, но с претенции. Ето защо в първите дни от съвместното ни съжителство получи прозвището „смело сърце“.

Не сме сигурни, че нашата лабрадорка е убедена на сто процента, че е куче, понеже ѝ казваме „момиче“, когато я викаме да яде и играе и тя, като една истинска представителка на нежния пол, обича да я ухаждат, ласкаят и масажират.

Скоро смятаме да ѝ запишем час за масаж. Имам приятелка, която ще се погрижи и за нейния комфорт.

Кучето ни е мацка и обича миризмата на крем за лице, лосион за тяло и лак за нокти. Още не се е нареждала да я гримираме, но щом някой от нас излезе от банята тя застава до него и опитва от помадите с усет на познавач.

Ако я научим да различава аромата на дамските и мъжките парфюми, ще ѝ направим собствен блог във Фейсбук.

Нашият любимец не обича непознати. Ние сме ѝ в повече. Като се съберем всички за малко, полудява. Обикаля, целува, хапе, лае, докато получи световъртеж и падне в краката на някой. Не обича да ѝ гостуват други кучета. Може някой от нас да му обърне повече внимание. Но много обича Томас - съседския котарак, той пък се страхува от нея и не идва да си играят. Нашата много плаче и лае, тогава разбираме и ние и съседите ни, че имаме куче.

Следващия ѝ псевдоним е „просякиня“. Причината да се обръщаме така към нея се корени в любовта ѝ към храната. Никога не бих си помислила, че куче ще харесва броколи, домати и бамия, банани, ядки и манго. Кейси обича много препечен хляб, пици и сирене, а за кашкавал, къса синджира. Тя се храни с апетит и удоволствие. Няма значение дали се е натъпкала преди минута, някой само да си помисли да отвори хладилника, тя го чака отпред. За нея всички пътища минават оттам.

Други любими места са около печката и мивката. Пред съдомиялната е нейното килимче, където получава награди, отсреща са купите ѝ за вода и храна. В този омагьосан кръг, плюс масата - най-важната мебел - минава нейният живот.

Последно на дневен ред е псевдонимът „Столичанка“. Тези дни тя наистина ни дойде в повече. Имахме неблагодарумието да разкажем на приятели къде е родена и живяла 40 дни. Като чу, че е от големия град, си го нави на пръста. Направи списък със задължения и забрани, с надеждата да промени тотално порядъка в къщи:

1. Съпругът ми се задължава да ѝ купува разнообразно лакомство всеки ден на път за в къщи.

2. Аз трябва да ѝ давам човешка храна под масата(защото категорично ѝ е забранено.)

3. Зет ни, който категорично е забранил храненето от масата, да се прави, че не забелязва.

4. Дъщеря ни да не я взема да бягат заедно в парка, защото нашата я мързи.

5. Синът ни да оставя врата си отворена, за да може да влиза и спи на леглото му, когато пожелае.

б. Към внука няма претенции, нали те са децата в къщи.

При така стеклите се обстоятелства, вече се съмнявам, че кучето е най-добрият приятел на човека. И дори ако ме питате дали да си вземете любимец, отговорът ми е категорично Не. Или ако сте решили поне да не е умен, защото по-умните правят по-големи глупости.

Положението обещавахе да става нетърпимо, но аз нямах никакво намерение да отстъпвам, или да се размеквам и сприятелявам с нея.

Трябваше да я възпитавам с вестник навит на руло, както четох в една книга. Така кучетата разбирали кой е главатарят на глутницата. Но аз се присмях на хората, че пишат всякакви глупости и дори искат да купуват книгите им. Така също и на другите, които разговарят с кучета и се възприемат като знаменитости. Кейси беше последният шанс да направя фамилията ни прочута, като я превърна в звезда от световна величина. Подложих я на тежки дресировки. Знаеше да дава лапа

и втората, да чукне пет, десет, двадесет точки, да се търкаля като германките на плажа и умира от въображаем пистолет. Но с времето ентузиазмът ѝ се изпари и тя предпочиташе да си полегне, за да ѝ мине. Същото се повтаряше и с топките за тенис, които ѝ станаха фаворити.

На петото разиграване губеше интерес, но ако можеше тя да ми ги хвърля, а аз да ѝ ги нося щеше да се жертва за поне още три подавания. Ако пък се случеше да се поразходи с приятелки в парка, после спеше задължително по пет часа.

Така Кейси постепенно отказа физическите натоварвания като вредни за скъпоценното ѝ тяло. Но пък спането си остана едно от любимите ѝ занимания. Естествено не ставаше въпрос за спане в кучешкото ѝ легло, а на дивана при хората. Интересно защо, но там ѝ се струваше доста по-комфортно. Когато беше малка пухкава топка и хъркаше в прегръдките на някой, нямаше недоволни, но сега е заприличала на малкия слон от Странджа планина. Диванчето ѝ отесня и освен нея побира само двама от възможните шест обитатели на английския

ни дом. Тогава Кейси чу за първи път израза „не може“ и го намрази на мига.

Вярвате или не, но в къщи живеем като в Сървайвър. През целия ден, докато ни няма и вечер, когато се прибираме по стаите, върху въпросното диванче слагаме два стола, за да не се качва кучето. За съвременна къща това изглежда доста не-лепо. В началото невинаги имахме време да отблокираме трапезарията... Така много приятели и съседи разбраха, че кучето ни е меко казано странно. А аз разбрах, че освен странна тя е добричка, мила, непослушна и умна като селски тарикат, за когото целият свят се върти около него и все гледа да получи нещо отгоре. Кейси умишлено ограничи своя свят. Тя обича да стои на килимчето, където се събират петте лъча: маса, хладилник, печка, таван и градина. Където и да искаш да отидеш трябва да се спънеш в нея, да я помолиш да се отдръпне и да ѝ засвидетелстваш внимание. Ей това ме ядосва много, но повече се ядосвам на себе си, че я обичам, че я мразя и че не мога без нея.

ГЛАВА 2 Кейси на разходка

Тя започва с нетърпеливо седене пред врата и продължително вдигане на главата в посока каишката. Правя се на разсеяна и си пия кафето. Тя се прави, че не забелязва колко съм заета. Ставам, минало е достатъчно време да разбере кой е шефът и възторженото казвам: „Хайде момиче“! И момичето започва да препуска в тръст и да се върти като пумпал. Изчаквам три обиколки, скачам върху нея и се опитвам с туш да поставя намордника и каишката. Тя, разбира се, се дърпа и аз си задавам въпроса: аз ли исках да излизам на разходка, или тя. Като сумист избутвам противника, а като трапер пробвам да пристегна ласото. Кейси още се мъчи да се измъкне от хватката ми, изправена пред дилемата сега ли да излезем, или утре. Епичната ни борба трае десет минути по часовник...

Дали обича, или мрази да се разхожда е спорен въпрос и още търся неговия отговор. Може би, защото в началото я раз-

хождахме по веднъж, по половин път не можехме. По принцип, тя има неистово желание да излиза, но само по принцип... Кейси не бърза да хукне навън през глава, за да се облекчи като нормалните кучета. Нашата си има двор и не посещава чужди тоалетни. Тя излиза, за да изучава света.

Отключвам входната врата и започва дърпане на живот и смърт. Жилите на врата ѝ се изпъват и прилича на културист, който тегли камион с ремарке. Първо, припикава червената пощенска кутия, позволява си това само един път и само там, после се засилва да влезе в китайския ресторант, защото мирише вкусно и във втория магазин, без да ми обясни причината. Продължава да ме дърпа. Все едно карам водни ски ,теглени от скутер. По пътя срещаме момиченцата, които искат да си ѝ се порадват, но винаги се осмелява само по-едричкото. Полякинчето знае, че в желанието си да я прегърне, Кейси ще скочи и ще я отмести половин метър назад, но опитва с надеждата, че днес ще е по-различно. Е, не е.

На втората пряка се разминаваме с дядото с трите кученца, много бързо, за да не се оплетем с тях и го съборим. След половин улица, Кейси пада някъде. До тук ѝ бяха силите. Не помагат нито молби, нито заплахи, напук се натиска още повече на мястото си. Давам ѝ малко вода и хвърлям силно бутилката. Понеже ѝ нямам доверие стискам каишката и спринтирам по пътя на бутилката със скоростта на Хюсеин Болт. Подобрявам най-добрия му рекорд и се заканвам, че играта „догони бутилка “ ще отпадне завинаги.

Кейси пак сяда, този път в тревата. Започвам с дежурните молби и уморено сядам до нея. Кейси мигновено скача и побягва. Значи няма да става на моето... Сега ме тегли към малките улички, където спира на всяка крачка, за да души следите от нейните другарчета. Тези на лисиците, които вечер обикалят дворовете и пируват са далеч по-интересни. Но Кейси на най-интересното тръгва, което е добре дошло за мен. Тичаме до вкъщи, защото ако пак ѝ хрумне да ляга, ще закъснея за работа.

В началото, когато все още имах надежда, че кучето ще стане нормално, тичах с нея в парка. Най-трудното от тичането беше събуждането. Спеше като голямо бебе, може би сънуваше, защото започваше да се мята и хрипти все едно някой я стискаше за гърлото и не ѝ даваше да си поеме въздух. Милвах я и я успокоявах, докато виновно отваряше очи. Пореден безсмислен опит да си остане у дома. Използвах, че е съннена и ѝ слагах намордника. Време беше за сутрешния крос. Сутрин аз я влачех до парка и първата обиколка, на третата оставаше да ме чака, пробягахме десетата заедно и се връщахме. Издържах един месец и се предадох.

Когато децата заминаха на почивка, Кейси претърпя пълна промяна. Беше за дълго сама и започна да си отмъщава. В ден първи намерих любимите си чехли за пътуване (пресекли някои морски дестинации) оръфани до синци, ѝ се развиках и мислих да я ударя по коравия ѝ череп, но само щеше да ме заболи ръката. На следващия ден беше прочела до половината

„Слънчогледи за Мария“ на Керана Ангелова. Този път крещях по-малко, а и ми стана гордо, защото детето върви хем хитро, не посяга на английски книги, за да не се затормозява, хем интелигентно - чете сериозни романи за Ван Гог.

На третия ден беше оставила дистанционното „по капли“.

На четвъртия ръфаше чорапи, а на двора се състезаваше с охлювите кой ще изяде повече цветя. Престанах да броя пакостите до деня, в който реших да я изведа сама – само аз и тя, въпреки че ми беше абсолютно забранено.

Нахраних я с ябълка, защото премляскваше жално, докато ядях мюсли, дадох ѝ да оближе капачката от кисело мляко и буквално хукнахме. Кейси не се разхожда, а бяга. До първи пост – къпините, се държеше нормално. Хапнахме къпини - тя ги лови от въздуха (казах ви, че е циркаджийка). Аз се успокоих и ѝ позволих тя да води. Задърпа ме до парка, отвърза се два пъти, гоних я километри в опит да ѝ сложа каишката, хвърлях се върху нея, затисках я, съ-

драх си панталона, колената, лактите ми бяха в кал... Как се опитвах да я предпазя от мъжкарите, защото навлиза в любовния си период, въобще не ми се говори. Едно момче успя да я задържи и аз реших да свършвам с това мъчение. И ужас..., бях забравила торбата с настърган кашкавал, използван за примамка, когато я прибрахме. Половин час ме размяташе на път за дома, седна три пъти да почива - в тревата, на улицата и на пешеходната пътека. Не помня как се върнахме. Махнах кайшката ѝ и се обадох на мъжа ми да се разберем сега ли да я „посъветвам“, или да го чакам да го направим заедно.

ЧАСТ 2 БУРГАСКИ ПЕРИОД

С КЕЙСИ ПРОДАВАМЕ ДИНИ МЕДОВИНИ

Случвало ли ви се е, да попаднете в капана на дните и нищо да не се случва. Като дерайлирал влак заседнал в коловозите на ежедневието. Всичко се повтаря в омагьосан кръг и ви трябва нещо извънземно, за да ви извади от унеса. За нас това беше един извънземен звън в пет сутринта от България, който събуди мен и Дони, а Кейси събуди останалите у дома, съседите от нашата и от другата страна на улицата и работниците от сметището на три преки, които бяха нощна смяна.

Не знаех да се смея, или да плача... Изпратих Кейси по етажите да събере семейния съвет, поднесохме им по едно кафе и им казах, че животът е много несправедлив. Че хората получават в наследство острови,

яхти, къщи, вили и коли, а аз получих каравана. И то не някаква лъскава и оборудвана с кожа, маса, кухненски кът и душкабина, а пълна с дини. Забравих да спомена, че получих като наследство и бостан. И то кога, знаете ли кога? Когато децата заминаваха на почивка, а ние трябваше да се грижим за домашния им любимец. Ако питаха мен, въобще не ми беше до бостани, но стринка ми искаше по най-бързия начин да се върна и да вляза във владение. Какво владение, бе жена, аз съм в град Бристол, ти в село Извор... На кой да оставя Кейси?

Знаете ли колко безбожно скъпи са кучешките приюти?

Какво ще стане с почивката ни в Тенерифе, за която бяхме платили? Такива риторични въпроси си задавах стягайки багажа за България.

Тази изненадваща ваканция започваше с много минуси: месечен неплатен отпуск, скъпи самолетни билети купени в последния момент, нова клетка за Кейси. Добре че наши приятели пътуваха с кола

и кучето ги познаваше. Като се върнем щеше да работим по дванадесет часа, а Кейси да получи по-евтини гранули. Тя и без това си набавяше витамини от нашата храна.

След два дни се разделихме, ние на път за летището, Кейси на път за ферибота. Събрахме се в Сарафово, където вместо да си печем задните части на плажа, аз трябваше да се занимавам с дини, а Дони и стринката с всички документи, свързани с този акт - получаване на наследство.

Кейси реши да се включи в начинанието. Просто трябваше да се отървем от дините. А те бяха много мамка му, ами пълна каравана. В нея не можехме да спим, всичко беше изкорубено... Защо? Ще попитате... ами за да има място за дините. Даже прозорецът не беше прозорец, а ръждясали етажерки за какво? - Ще питате ли? Недейте - за дини естествено. Там трябвало да се поставят мостри порязаници от дини, така ме подучи стринка ми. Тя ни направи план-график за маршрута и ни посвети в тайните на този майсторлък (продаването на дини). Какъв ти майсторлък бе хора, то било цяло изкуство.

Изписах един тефтер, който после задължително Кейси да ми чете преди работа, запалих стария Вартбург на стринката, закачих караваната и потеглихме към южното Черноморие. Първата дестинация беше Крайморие. Обикновено се стигаше за половин час, но днес всеки беше решил да извади каквото превозно средство имаше подръка и да пътува. Пъплихме със скоростта на костенурка от любовния ѝ период. Трябва да спомена, че да теглиш каравана, не е като да пътуваш с мотор с кош. След като погледнах в огледалото и видях неуправляемо залитащата задница на караваната си казах, че този стрес няма да си го причиня и повече не погледнах. Първия път, в който не спрях на знак стоп, защото ме изпреварваше кола и караваната се раздели с две от етажерките се разплаках. Кейси ми подаваше салфетки и ме успокояваше. Втория път, когато спрях рязко, защото професионален шофьор забравил да даде мигач и падна регистрационния номер на вартбурга ревна Кейси и се наложи да спра

и да ѝ приготвя безалкохолна мента.. Това беше нейн изпитан метод за преодоляване на напрежението. Криво-ляво стигнахме до Крайморие. Стринка обаче забрави да ни каже да спрем до колегите на пътя и ние се наместихме на централната улица между сергията за сладолед и сергията за пържена цаца. Сложихме мострите, табелата „Дини Медовини от Извор“ и преговорихме записките. Кейси три пъти ми повтори, че най-важното беше да не режа триъгълник за проба, защото това са дини медовини и си е загуба на време. Прокашлях се и се провикнах „Айде на медените дини, дини-медовини, сладки и опасни (защо опасни стринка не беше споменала на Кейси, но сигурно го е чула отнякъде) кръв и захар, мед, мед...„Госпожо, мед ли продавате“? Винаги ще има не разбрали. Кейси ме потупа приятелски по рамото с думите: „Спокойно, Нелке, ми това си е тълпа“. И тълпата започна едно избиране, пипане и питане. Гледаха дръжката, дупето, шарките, колко е зелена, колко е тежка....Като че ли избираха яйце на Фаберже. Кейси се видя в чудо, не можеше да свари да нарежда купчините.

Диня бе хора, проста диня...

Кейси ме изпита и остана доволна, че си знаех урока. Не пробвах, само теглих и прибирах парите. Тук е мястото да спомена, че последните неща от наследството, които получихме бяха ръждясал кантар и плик с дупка, с който да се завиваме вечер в колата.

Стринка каза на Кейси, че трябва да изчакаме до два-три през нощта, когато почерпени веселяци ще дават двойно и тройно, за да се довършат с диня и мастика. Изчакахме да затворят сергиите, магазините, кръчмата с чалга певеца и въртележката. Обслужихме веселяците, пуснахме седалките във вартбурга, метнахме плика върху нас и се прегърнахме. Аз сънувах дини, пари, кантари и певеца от кръчмата.

А Кейси сънувала купчините с дини и кучетата от въртележката.

Спала съм 3 часа, защото според инструкциите трябваше да извадим стоката рано, за да обслужим домакините, които ще поискат да разнообразят закуската на

децата си с диня и сирене. Продадохме им на тях и на всички, които се спряха преди плаж, след плажа и между другото. Някъде около седем, когато захладня и излезе вятър, до сергията спряха двама униформени и ми поискаха документ за платено тротоарно право. Това стринка не ни беше обяснила, а някой доброжелател се беше постарал да го научим... Пробвах с дини за рушвет, парите ми се досвидяха и се разделих с една стотачка, разбира се без разписка, защото с такава струваше 160. Докривях ми, продаването на дини започна да става леко отегчително.

Легнахме си в три, станах в шест, десет минути преди алармата, защото Кейси се запознаваше с кучетата от близките дворове... Всичко се повтори като вчерашния ден.

Отново около седем часа хората тръгнаха на пазар, а аз метнах плика върху дините да не ги грее слънцето и отидох да се изкъпя в морето. Кейси остана в компанията на новите си приятели да пазят наследството. Аз плувах, лежах на пясъка и пропуснах възможността да ме глобят за нещо си. Денят беше успешен, продажбите растяха и

ние си легнахме развеселени. Утре беше последният ни ден в Крайморие. Според плана на стринка, трябваше да пътуваме за Приморско.

Денят започна и преминаваше в ежедневието, когато към четири часа - едно никакво време Кейси изляя за опасност. След посещението на полицаите си бяхме измислили пароли. До сергията застана жена с високи токчета. Токчета в калдъръм - това беше лошо предсказание. Поиска ми документ за произхода на бостана. Извадих кърпичката на стринка, в която беше скътала документите на баба. Дамата ги прегледа няколко пъти с желанието да намери пропуски да се заяде. Еми... Който търси намира.

Нотариалният акт на бостана не бил актуализиран (сиреч бил с изтекъл срок) Как да ѝ обясня, че бостана на баба беше нейният живот и тя не беше излизала от него никога.

Написаха ми глоба от 500 лева с препоръки. Можех да платя веднага 350 лева

промоция ми направиха. Направо ми причерня от дини, от фалшивия глас на певеца и монотонната латерна на въртележката. Кейси каза на всички кучета, че подаряваме дините, те доведоха стопаните, стопаните доведоха роднините, а роднините почиващите...

Отдръпнахме се настрани и оставихме хората да грабят и дори да се бият за дини.

Прибрахме кантара, плика с дупката и потеглихме бавно към Сарафово, защото ако ни спрат заради висналия регистрационен номер, нямахме с какво да платим.